

Arrest

nr. 145 242 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 24 december 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 25 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 1 december 2014.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 13 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 25 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 1 december 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partijen op 25 november 2014 inreisverboden van twee jaar werden opgelegd. De verzoekende partijen hebben tegen voormelde beslissingen geen beroep ingesteld, zodat de inreisverboden d.d. 25 november 2014 definitief zijn. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven, te constateren dat de inreisverboden van 25 november 2014 nog steeds van kracht zijn en de verzoekende partijen aldus het recht niet hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 13 februari 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vragen te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 24 maart 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 9 februari 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij verwijst naar de vraag tot horen en stelt dat de verwerende partij de problematiek van het inreisverbod niet heeft opgeworpen als exceptie en dat de Raad dit dan ook niet kan. Als de verwerende partij hier geen probleem van maakt, waarom de Raad dan wel? Verder merkt verzoekende partij op dat verwerende partij omwille van het inreisverbod de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet heeft onderzocht. De verzoekende partij verwijst naar het recht op horen en stelt dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de bijzondere omstandigheden wel kunnen aanzien worden als buitengewone omstandigheden omdat ze er net op duiden dat men niet terug kan naar het land van herkomst. De verzoekende partij volhardt in de middelen. Zij woont samen en heeft kinderen. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn geschonden. Er werd geen afweging gemaakt tussen het voordeel van de verwerende partij om mensen het land uit te zetten en het nadeel voor de familie. De verwerende partij sluit zich aan

bij de beschikking en merkt op dat geen enkele wet bepaalt dat de Raad beperkt is tot de nota inzake excepties.”

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang niet werd opgeworpen in de nota met opmerkingen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het probleem van het belang bij het annulatieberoep de openbare orde raakt en bijgevolg ambtshalve door de Raad dient te worden onderzocht.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partijen betogen dat “*verwerende partij omwille van het inreisverbod de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet heeft onderzocht*” en dat “*de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de bijzondere omstandigheden wel kunnen aanzien worden als buitengewone omstandigheden omdat ze er net op duiden dat men niet terug kan naar het land van herkomst*”, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen met voormeld betoog geen elementen bijbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 9 februari 2015 wordt gesteld. De onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod kan immers niet worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tenzij het inreisverbod niet langer geldt, omdat het is verstreken, ingetrokken of opgeheven. Dit is *in casu* niet het geval.

De Raad wijst er bovendien op dat indien het de bedoeling van de wetgever was geweest voor de onderdaan van een derde land de mogelijkheid te creëren een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen niettegenstaande de betrokken onderdaan onder een inreisverbod staat, deze mogelijkheid zou zijn geïncorporeerd in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*.

2.2.3 In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM slechts ter terechtzitting van 24 maart 2015 naar voren hebben gebracht. De verzoekende partijen tonen verder niet aan dat voornoemde schending niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET